

have Charakteren af en saadan i det Dieblif, den bliver undergivet Statsmyndighedernes Behandling; i alt Fald gjælder dette om et stort Antal Sager. Naar Udvalget saaledes ingenlunde har været blindt for de store Vanskeligheder, der ville være forbundne med denne Sags Ordning, maatte ganske vist det Spørgsmaal, som laa nærmest til Afgjørelse, være det, om det ikke var nødvendigt at løse disse Vanskeligheder, forinden man gif ind paa at give sit Mende til, at Portofriheden erklæredes for hævet. Jeg har nu personlig den fulde Overbeviisning, at, dersom man udætter denne Sag enten indtil videre eller i nogle visse Aar, vil man, naar disse Aar ere forløbne, accurat befinde sig paa det selvsamme Standpunkt, paa hvilket man idag er. Jeg troer derhos, at, dersom man nu vilde begynde at discutere de Regler, der skulde fastsættes for at udfinde Størrelsen af den Godtgjørelse, der kunde tilstaaes de forskjellige Embeder, eller de Regler, hvorefter det skulde afgjøres, hvorvidt en Sag skulde ansees som en Stats-tjenestefag eller ikke, vilde man for det Første komme ind i meget store Vanskeligheder, og dernæst vilde man, hvad jeg lægger meest Vægt paa, forhindre, at Finanzministeren affatter disse Regler, saaledes at de paa en hvilken som helst Tid kunne undergaae Forandringer; thi disse Regler maae blive affattede, hvorledes man end vil, saa vil det dog efterhaanden, som de skulle benyttes, vise sig, at der vil være her Et at stryge, hist Et at tilføie. Jeg anseer det for at være aldeles nødvendigt, at man lægger det hele Ansvar over paa den ansvarlige Minister og recurrever til hans Indsigt med Hensyn til Affattelsen af disse Regler. Jeg troer ikke, at Rigsdagen vilde være vel tjent med at komme ind paa at discutere Reglerne. Medens det altsaa staaer for mig som en stor og vanskeligt Opgave, som Finanzministeren paatager sig ved at gaae til, om jeg maa bruge dette Udtryk, straf at hugge Knuden over ved denne Lov istedetfor at søge Vanskelighederne løste forud, troer jeg dog, at der ikke er noget andet Middel, dersom vi engang skulle komme til at faae Portofriheden ophævet, og derfor vil jeg med den Tillid til den ærede Minister, at

det vil være ham muligt at løse Vanskelighederne, ialfald for mit Vedkommende stemme for Vedtagelsen af denne Paragraph. Jeg sætter overordenlig Pris paa, at Portofriheden bliver hævet, mindre for Posteringsspørgsmaalets Skyld og mindre for den mulige og maaskee tvivlsomme Indtægt, som derved vil opnaaes for Statskassen, end for et ganske andet Hensyns Skyld, nemlig fordi jeg troer, at denne Ophævelse vil blive et virksomt Middel til at simplificere vor hele Forretningsførelse. Jeg troer, at det har ikke saa ganske Lidt at sige i private Forhold, at enhver Mand, før han skriver og affender et Brev, spørger sig selv, om det Brev, han skriver, er 4 Skilling værd; det er en meget nyttig Betragtning, og jeg er overbevist om, at en Mangfoldighed af de Breve, som gaae i offentlige Forhold, ikke have den fulde Værdi af dette Beløb. Vor hele Administration er — jeg siger det uden at dadle Noget, jeg nævner det kun som en Kjendsgjerning — i højeste Grad omsvøbsmæssig og vidtløftig. En Brevverling, ofte i en meget simpel Sag, har saamange Stadier at gennemløbe, at jeg virkelig ikke troer, at man i noget andet Land — og jeg tager endogsaa de transatlantiske Lande med — vil kunne finde noget Lignende. Jeg skal blot nævne Noget, der i dette Dieblif falder mig ind, Correspondancen i Skolesager, af hvilke selv den allerubetydeligste Sag, naar den blot er saa uheldig paa samme Tid at berøre en oeconomic Interesse og en Underviisningsinteresse, har idetmindste 10 forskjellige Bureauer at gennemløbe, før den kommer til det Sted, hvor den skal afgjøres, og saa sædvanlig atter har de samme 10 Stadier at gennemgaae for at komme tilbage. Den allerførste Deel af de ærede Medlemmer ere jo saa nøie bekendte med den Slags Sager, at jeg ikke behøver at nævne, hvad det er for 10 Stadier, jeg sigter til. Jeg seer, at Postvesenet har næret den samme Illusion som jeg og maaskee flere andre ærede Medlemmer i Salen med Hensyn til, at den communale Frihed, den communale Selvstyrelse vilde gjøre Brevverlingen angaaende communale Sager mindre vidtløftig, saa at disse Sager vilde have færre Statsmyndigheder end